

תערוכה מגובשת ועשירת צבע מציגה ציפורה ברבורי חברת קיבוץ מפלסים. למרות השימוש באלמנטים פיגורטיביים ודרכם קישור הציור עם נושא, הרי גישה של ציפורה ברבורי היא מופשטת למעשה. בלי קשר עם הנושא המוצהר בשם הציור והמרומז גם בחלקי גוף אדם המבצבים ועיר פה ועיר שם, בונה הציירת את המערך הציורי בגישה מופשטת וכמעט ניתן לכנותו בהומור ”שלד דג” - היא מניחה מערכות כתמים צבעוניים המאזנים דר-מימדית על פני השטח. מערכות צבעים אלה, העשויות מכתמים בסולמות צבעוניים קרובים או משלימים, נעזרות ברישום הבסיסי, אך בעת ובעונה אחת גם מהוות מערך עצמאי צבעוני. זוהי גישה ציורית מופשטת במהותה, שאינה מפריעה לציירת לצרף לציורים גם נושא המופיע, בדרך כלל, כבר ברישום הראשוני. ”שלד הדג” הנזכר לעיל, אינו אלא קו אנכי, החצוי ע”י מספר קשתות הפונות, ברוב המקרים, כלפי מעלה. הוספת עיגול בראש הקו האנכי, יוצרת מיד דימוי של אדם. הדגשת הקשתות תיצור קצבים שאורכם תלוי באורך הקשתות וקצבם בצפיפותן. גישה זו מאפשרת גיוון רב ואפשרויות אימפרוביזציה נרחבות. כמובן שהנושא, גם אם הוא אינו העיקר, יכול להיות מפורש ומודגש ע”י בחירת מערכת צבעים מתאימה או אף סולם צבעים אחד. מבחינה זו, אין כל הבדל בין ציור מופשט הנקרא ”קומפוזיציה” (11, 10, 9, 1) או ציור נושאי כ”מזרח ריקוד” או ”צידי ציפורים”. מובן מאליו הוא שהווריאציות הנקראות בשמות המזכירים קצבים וריתמוס, מדגישות את קצבי הקשתות שבמבנה הראשוני. פוגמת במבנה של חלק מהציורים היא החומריות המיותרת, שלא זו בלבד שאינה מוסיפה ואינה מהותית למבנה הציורי, אלא גם מטשטשת את המבנה הטבעי של המערכת הכתמית-צבעונית. אם ניכרת בחלק מהציורים, למרות צבעיהם הרעננים, אטימות מסוימת, הרי זה בגלל חוסר בטחון מספיק בעצם ההנחה של הצבע. כאילו הציירת מהססת זמן רב מדי לפני קביעת כתם צבעוני, וגם לאחר שכתם כזה הונח, באים תיקונים ומעבים את הצבע ומאבדים, תוך כדי כך, את רגישות הנחת המכחול. בטחון בהנחת הצבע שירכש, כך יש לקוות, עם הזמן והצטברות הניסיון הציורי, יקנה לציוריה של ציפורה ברבורי את הספונטאניות החשובה להם כל כך.